om han kan billige Forslagene, saaledes som de er forelagt, om han mener, det kan forsvares at gennemføre dem, naar Hensyn skal tages til hele vor internationale Stilling. Efter min Mening kan her svares med et enkelt Ord: Ja eller Nej.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Det er angaaende Folkeafstemningen, jeg vil sige et Par Ord. Jeg hører til dem, der altid har haft Sympati for Folkeafstemning i store Spørgsmaal, men jeg maa desværre tilstaa, at min Sympati er blevet noget kølet efter den Folkeafstemning, vi havde om det vestindiske Spørgsmaal. (Munterhed). Ja, ikke paa Grund af Udfaldet — jeg vil altid bøje mig for en Folkeafstemning, som er ærligt gennemført —, men fordi jeg dèr saa, hvilken overordentlig Magt den siddende Regering havde til at paavirke en saadan Afstemning. Med mit Kendskab til den nu siddende Regering, ganske særlig til den højtærede Forsvarsminister, nærer jeg ikke Skygge af Tvivl om, at denne Magt vil blive brugt — eller misbrugt — under en Folkeafstemning om en Militærordning, og det viste sig jo ogsaa tydeligt og klart under Ministerens Foredrag fra denne Talerstol, at den vil blive det. For Genstand for Folkeafstemning kan det aldrig i dette Tilfælde blive, om vi vil blive staaende ved Ordningen af 1922. En Folkeafstemning maa naturligvis gaa ud paa: Ønsker det danske Folk, at vi afruster eller ikke afruster? Saadan maa det blive.

A. C. Meyer: Det forbavser ikke mig, at de Lovforslag, der her er til Behandling i Tinget, har vakt saa stærkt Røre navnlig i den konservative Lejr; thi det er jo givet, at det, man en Gang kaldte Livssagen, ikke kan være udbrændt hos det Parti, der mener at have haft et særligt Kald til at værne om Danmarks Eksistens, en Forestilling, vi andre ingenlunde deler og paa ingen Vis kan gaa ind paa, men som vi paa den anden Side, naar virkelig Kravet hævdes med fuld Ærlighed, kan respektere. Jeg har med stor Interesse lyttet baade til Indlægene fra de ærede Ordførere og til de Replikskifter, der har fundet Sted, og jeg kan ogsaa se af Talerlisten, at der endnu er adskillige, der vil have Lov til at sige deres Mening om dette efter min Opfattelse saa overordentlig vigtige Spørgsmaal, der er noget centralt for hele vort Land, hvad enten man vil se Sagen fra konservativt Synspunkt, eller man vil se den fra socialdemokratisk Synspunkt. Nu er det jo saaledes, at der ude i Befolkningen rører sig Stemninger og Interesser og næres Forhaabninger, som skal finde deres Udtryk nærmest gennem den Repræsentation, der sidder her i Rigsdagen, og jeg vil da prøve paa, om ikke ogsaa jeg skulde kunne give et Udtryk for de Tanker og Meninger, der rører sig hos det store arbejdende Folk. Det, som maa være det afgørende for den Stilling, man indtager til den Sag, og afgørende for Lovforslagenes Indhold, er jo ikke, hvad man mener — det er ogsaa sagt her i Dag — om Vagtholdsmandskabets Geværer, om de skal have kort eller langt Løb, hvad man mener om Statsmarinens Udstrækning, eller hvad man mener om, hvorvidt de, der hører til Vagtholdet, skal have 2 Kr. i Lommepenge eller 6 Kr. om Dagen. Det er alt sammen uvæsentlige Spørgsmaal. Det afgørende er selve Afrustningssagen, og her maa jeg erkende, at jeg, ikke blot fordi jeg er Socialdemokrat, men fordi jeg virkelig for Alvor, rent bortset fra mit politiske Standpunkt, tror, at ethvert Militærberedskab for Danmark er fordærveligt, stiller mig paa Afrustningsstandpunktet, og selv om Forslaget ikke synes at have nogen Udsigt til at blive gennemført, er en Debat om Afrustning ingenlunde uden Betydning. Hvis man vil sige, at vi ikke har Pligt til mere end at underordne os Solidariteten, saa siger jeg, at man kan undertiden gøre mere end sin Pligt. Det bebrejder man aldrig et Menneske, og Afrustningsforslaget peger ud over Pligten, det peger den Vej, som Nationerne maa komme til at gaa, hvis Kulturen ikke skal ødelægges.

Nu har de ærede Talere været ret højt oppe. Den Ordkrig, der her er ført, har været ret skrap, og jeg er, navnlig ved at høre den forhenværende Venstre-Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. Brorsen, og det ærede Medlem Hr. Pürschel, kommet til at tænke paa Trojanerkrigen, da de græske Helte rykkede mod Troja for at erobre Byen. Blandt disse to Helte var navnlig de to Ajaxer, af hvilke den ene udmærkede sig ved sin bidske Maade at optræde paa, ved sin lidt voldsomme Adfærd, hvorfor det da for den Sags Skyld ogsaa gik ham uheldigt til syvende og sidst. Naar man her i Debatten bruger Ord som Skam og Ulykke om et Forslag, saa minder dette mig noget om den Ubændighed, den ene af Ajaxerne viste i Kampen mod Trojanerne, thi der er i